

GÖLGE KANATLAR

Hayalim büyüyünce pilot olmaktı. Hep gökyüzünün beni çağırdığını düşünür, “Bekle geleceğim!” derdim. Okulda rüzgâr derlerdi. Topun arkasından koşarken rüzgâr saçlarımı öyle bir dalgalandırır ki bu hız beni bulutların üstüne çıkmış kadar mutlu ederdi. Arkadaşlarım attığım gollerin ardından beni omuzlarında taşırken göğe bakar: “Nasıl, sana bir adım yaklaştım bile.” derdim.

Pilot olmak uçmak demektir, göklerde bulutların üzerinde güneşi kovalamaktır kızıl bir denizde. Odamdaki her bir uçak maketine bakarken Gözde’yi düşünürdüm. Gözde’yi alıp çıktığım yolculukları hayal ederdim. Gözde yanımda, bulutlar yanımda, sonsuz mavilikler yanımdaydı.

Annem hoşlanmazdı Gözde’den. Gözde, bana engel oluyormuş-; ders notlarım onun yüzünden düşükmüş. Babam “Finans işi iyi” diyordu, “Finans sektöründe iş var. Prestijli, geliri yüksek, elit müşterilerle çalışmak bir ayrıcalık...” Oysa annem “Diplomat olacak benim oğlum, sefir dedesi gibi bayrağı taşıyacak.” Görüntü önemliydi yani. Prestij baş hedefti. Onlar benim futbol oynamamı da istemezdi. Ama popülaritemin arttığını ve hocalarımın yeteneğimi ve zekâmı methettiklerini görünce ses çıkarmadılar. Sonuçta bu da okulda prestij demektir. Başarılı ve yetenekli bir oğul... Herkesin sevdiği imrendiği çocuk olmak...

Ta ki omurilik felçli çocuk oluncaya kadar... Omurilik felçli çocuklar futbolcu olamıyor. Omurilik felçli çocuklar pilot da olamıyor. Omurilik felçli çocukların Gözde gibi güzel sevgilileri de olmuyor. Omurilik felçli çocuklar hayatlarının geri kalanını tekerlekli sandalyede dışarıyı izleyerek geçiriyorlar.

Düşününce mantıklı geliyor. Annemin neden Gözde’den hoşlanmadığını anlıyorum. Ondan hoşlanmaması aslında onun derslerime engel olmasından değildi. Bir annelik içgüdüydü sadece; ama Gözde yalnızca derslerime değil hayatımın geri kalanına da mal olmuştu ona göre. Gözde istemeseydi daha on altı yaşında bir çocuk babasının arabasını kaçırıp sevgilisini gezmeye çıkarmazdı. Hepsi Gözde’nin suçuydu. Hele o kavşakta hızını alamayıp çarptığı koca kamyon herkesten daha suçluydu; ama zavallı biricik oğlunun bunda hiçbir günahı yoktu. Uzun bir zaman ben de Gözde’yi suçlayıp durdum bunun için. Neden benim aklımı bu kadar başımdan almıştı ki sanki? Neden onun isteklerini yapmaktan başka derdim yoktu? Daha çok sevmeliydi beni, daha güzel bakmalıydı su gibi duru gözleriyle yüzüme. Ama kazadan hemen sonra kayboldu. Bir daha görmedim onu. Göremezdim de... Bir buçuk yıl boyunca hastanelerde geçen zamanım, acı dolu günlerim, ameliyatlara benim sevgi bağlarımı da felç etmişti. O nazik, popüler çocuk gitmiş, yerine herkese kaba saba davranan hayata küsmüş bir çocuk gelmişti. Nasıl olmasındı ki? Her sabah normal bir insan gibi uyanan biri, vücudunun geri kalanını hissetmediğinde tabii ki hayata küserdi. Keşke demeden geçirdiği bir günü bile olmamak bir omurilik felçlisinin kaldırabileceğinden daha ağır bir yükü. Tedavilerden geriye sadece vücudunun yarısı ve altıncı derece low paraplegia teşhisi kalmıştı. Ailem hiçbir masraftan kaçınmayıp en iyi doktorları tuttu. Bir psikolog her hafta iki saat görüşme yapıp keşkelerimi gidermeye çalıştı. Suçluluk duygumun olmaması gerektiğini söyledi. Suçluluk mu? Suçum olsa bile bir buçuk yıllık acılarım bir hapislik gibi cezamı ödememe yetmiştir. Kimseye bir zararım olmadı ki, tek zarar gören ben olmuşum. Bir de annem –babam... Onların tüm hayallerini suya düşürmüş olmak beni suçlu yapıyordusa evet suçluydum. Hep benim için hayalini kurdukları hayat çok gerilerde kalmıştı. Sisli bulutların kapladığı geleceğime dair planlarım bir anda silinirken en azından belimden yukarısını hissedebiliyor olmam ve tedaviler sonunda kendi kendime sandalyeme oturabiliyor olmam bende yeni hedeflere yol açtı. Hayır. Suçluluk duymuyorum. Başıma gelenler belki bir hatanın insanın tahmin bile edebileceğinin üzerinde yansımalarıydı. Masum bir gezintinin sonucu söylemekten utansam da anne ve babamın sağlıklı ve prestijli mesleği olan evlat arzularına ket vurmuş, aciz bir evlada her gün bakma ve ilgilenme külfetini omuzlarına yıkmıştı. Bunu anladım. Ama yine de durumumla barıştım. Şu an hayatta olmak ve keşkelerimi bir

yana atıp hayatıma kaldığı yerden devam etmem gerektiği bir yaştayım. Kazadan sonra geçen bir buçuk yıllık tedaviler ve sonrasında keşkelerimle geçen iki yıldan sonra şimdi on dokuz yaşındayım.

Genç erkeklerin üniversiteye başladıkları, okul bahçesinde arkadaşlarıyla gitar çalıp şarkı söyledikleri, kız arkadaşlarına sulu şakalar yapıp erkek arkadaşlarıyla maça gittikleri yaştayım. Hatta ilk askerlik yoklamam çoktan geldi. Okul hayatını bahane edip tecil üstüne tecil yaptıracağım askerliğin ne kadar özel olduğunu bu sandalyeden kalkamadığımda anlıyor insan. Çünkü asker olmak her şeyiyle sağlıklı bir erkek olmanın tescili. Oysa bir doktor raporuyla şüphe götürmeyecek oranda engelli olmak yetti benim bu üstün vazifeye gönüllü olamamam için.

En çok futbolu özledim. Rüzgârla yarışircasına rakibi çalılıyıp akıl dolu hareketlerle attığım golleri özledim. Bir krampon giymenin güzelliğini hiç fark edemediğim için kızdım kendime. Artık hiçbir şey için kızmıyorum. Sadece çalışıyorum. Şimdiye kadar aklıma bile gelmeyecek bir şey yapıyorum. Rehabilitasyon için geldiğim merkezdeki antrenörüm aynı zamanda bedensel engelliler için yüzme antrenörlüğü yapan bir koçtu. Selim Abi, hayatımda gördüğüm en Erol Taş adamdı. Ben hastanedekeyken hemşirelerin bana bakıp “Yakışıklı, dur bakalım ben hallederim.” deyip her işimi sabır ve şefkatle yapıyor olmaları, eve döndüğümde akrabalarımın hasta ziyaretine değil de bir ibret tablosunu izlemeye gelmiş gibi tüh tühleri arasında ruhum iyice hımbıllaşmıştı. Hele görüntü düşkününü annem ve babamın bana her acınaklı bakışları ruhumda cüzzamlılar gibi delik deşik sulu yaralar açarken okula tekrar başlama fikri bende panikataklara neden olmaya başlamıştı. Psikoloğum bu durumun sosyalleşmekten korktuğum için olduğunu, bunu aşmam gerektiğini söyledi.

Dışarıdan bitirdiğim lise dert olmamıştı ancak üniversiteyi her gün okula gidip gelerek okumak tam bir delilikti. İstanbul gibi bir şehirde engelli olmak başlı başına bir engeldi. Oysa korktuğum ne bu engeller ne de sosyalleşmekti. Korktuğum, normal insanların arasında kendi engelimi unutup hayallere kapılmaktı. Yeniden sevilen biri olur muydum, yine sevgilim olur muydu, hayatıma normal insanlar gibi devam edebilir miydim? Bunların bir daha olamayacağını biliyorken hayallere kapılmak bu kez ruhumu o kamyonun altından çıkan pert arabadan daha fena bir hale getirebilirdi.

Ruhumun bir fırtınayla boğuşan denizci gibi çalkalandığı bir dönemde tanıştım Selim Abi'yle. Her egzersizi bıkmadan inatla, gözümünden yaşlar gelesiye yaptırırken “Olmadı şampiyon, pes mi etcen?” , “Olmaz şampiyon, bu ne ki biz senle daha neler yapcaz, başarcz abim” diyordu. Şefkatinin üzerine katman katman oturan azim ve mücadele ruhu görenlerde engellinin ben değil de o olduğu izlenimi bırakırdı. Sanki engelli olan Selim Abi'ydi de bir an evvel iyileşip koşmak için can atıyor gibiydi. Ama ben çok yogundum. Ruhumun hımbıllığı bedenime de bir sis gibi çökmüş, elimi kolumu bağlamıştı. Oysa su! Su öyle değildi. Suya girdiğim ilk an korktum, deli gibi korktum; çünkü hareket ettiremediğim bacaklarım külçe misali beni dibe çekiyordu. Henüz tam gelişmeyen kol kaslarımın gücü beni taşımaya yetmiyor, hemen yorulmama sebep oluyordu. O duygu, suların içinde kendi kendime hareket edebilmek, masmavi suların tavanda yansıyan ışıklarını seyretmek, tenimde dolaşan ılıklığın en azından vücudumun üst kısmında yayılışı bana kendimi normal hissettiren tek anlardı. Öyle ki zamanla havuz benim için bir amaç oldu. Bu değişiklikleri gören annem ve babam farkında olmadan her akşam beni soru yağmuruna tutuyor, hislerime daha önemlisi bedenimdeki gelişmelere dair birçok konuşmayla ne kadar umutlandıklarını belli ediyorlardı. Çünkü artık somurtmuyor ve hatta şakalar bile yapıyordum. Yakın arkadaşım ve beni tüm kabalıklarına rağmen bir an bile yalnız bırakmayan dostum Kaan yine beni cesaretlendiriyor, inancımı artırıyor. Hatta koca göbeğiyle o da benimle havuzda vakit geçiriyor, “spor herkese lazım” deyip gülüyordu. Erol Taş Selim Abi ise hiçbir aylaklığa izin vermiyor, benim kendime cesaretim gelsin diye hiçbir konuda bana hemşireler gibi yardımcı olmuyordu. “Havluyu uzatır mısın Selim Abi?” dediğimde “Kendin alabilirsin şampiyon.” diyordu. “Hadi oğlum gayret, kimseye muhtaç değilsin!” diyor ama havuzdan çıkarırken azami dikkat ediyor sakladığı şefkati o

anlarda su yüzüne çıkıyordu. İşini ölesiye ciddiyetle yapan bu adama hem hayranlık duyuyor hem de garip bir şekilde sinir oluyordum. Yine havuzdaki bir gün “Yahu ne aylak adamsın, bir okulun falan olmayacak mı artık senin?” diye sordu. Tabi ben aylaklıktan yürümüyor o yüzden sandalyeyle geziyorum diyemedim. “Bilmem ki abi zor bu halde.” dedim. Demez olaydım. “Bugünden tezi yok oturup adam gibi ders çalışacaksın ve sınava gireceksin.” dedi. Oturup çalışmak benim için zor olmadı tabi. Zaten oturmaktan başka yapacak bir işim yoktu. İşin zor kısmı üniversiteye kaydolduğum gün başladı. Geçen zaman bana başardığım şeylerin ardından dahasını da yapabileceğimi telkin ediyor, ama içimdeki karanlık bir his “Hadi insanların yardımıyla üniversiteyi bitirdin diyelim, mesleğe başlayınca da anaokuluna gider gibi seni işyerine mi taşıyacaklar?” diyordu. Olmadı, içimden gelen duyguya kulak asmayıp tüm hayal kırıklıklarına rağmen annem ve babam için mücadele etmeye karar verdim. Sonuçta onlar beni hiçbir zaman yalnız bırakmamış, bu yolda beni hep desteklemişlerdi. Yeter ki ben isteyeyim, gerekirse şoför tutup yine de beni okutacaklarını ama bunun için önce benim istekli olmam gerektiğini söylediklerinde boyunlarına sarılıp öyle bir ağladım ki yıllardır ruhuma çöken tüm islerden ve paslardan arınıp hafiflediğimi o an hissettim ve onlara söz verdim. Artık emekli olan babamın abrasıyla okula gidip geldiğim sürece sorun olmadı. Canım babam bir kez bile beni okula taşımaktan gocunmadı. Ama okulun bahçesinde problemler ardı ardına geldi. Kaldırımlarda tekerlekli sandalye rampası yok, olan kısımların önüne araba park edilmiş. Binanın girişinde tadilat var, yan kapıdan efendim girişler. Binanın asansörü çalışmaz durumda derken babamda sinir tavan. Hızını aldığı gibi soluğu dekanın yanında aldı. Dekan problemleri dinleyip üniversite genel sekreter yardımcısına talimat vererek gerekli çalışmanın bir an önce yapılmasını rica etti. Ama bu da yetmedi. Kantinin girişine yapılan basamak da yine bir bardak çay için nelere katlanmam gerektiğini yüzüme bir tokat gibi çarptı. Ama pes etmedim. Gerek hocalarım gerekse arkadaşlarım sohbetimden ve hastanedekeyken geçirdiğim vakitlerde edindiğim deneyimler, okumalar ve kültürel, sportif alandaki bilgilerden etkileniyor, her biri eski günlerdeki gibi benimle sohbet ederken yüzlerinde tatlı bir gülümsemeyle yanımdan ayrılıyorlardı.

Günler geçerken yeniden normale döndüğünü görmek insana yaşadığını hissettiriyordu. Okul bahçesi muhabbetleri düşlediğim gibi gitarlarla ve şarkılarla süsleniyor, arkadaşlarımın maçlarını tribünden de olsa seyredabiliyordum. Kabul görmek inancımı artırıyor daha yeni uğraşlar arıyordum kendime. Bu arada Kaan bile beni daha az görmekten şikâyet ediyor, yeni arkadaş grubuma da gizli bir kıskançlık duyuyordu. Kampüsler uzak olduğu halde bazı gün dersini asıp yine de yanıma geliyordu. İşte buydu yaşamak. Sınırlamadan, ezilmeden, çileli, meşakkatli ama bir o kadar hayatın kıymetini bilerek. Bu arada devam eden yüzme çalışmaları ilk meyvesini vermiş, engelliler yüzme müsabakalarında ilk madalyamı da kazanmıştım. Selim Abi ilk kez bu kadar yüreğini açmıştı bana, duyduğu mutluluğu “demiştin şampiyon, daha çok işimiz var demiştin sana.” diyerek, beni sırtına alıp havuzun bir başından bir başına şampiyonluk turu bile attırmıştı. İşte o an ona olan tüm duygularım yön değiştirmişti. Artık o annem ve babam kadar benim yüreğimde yer etmişti. Ona olan minnetimi ise ancak kazanacağım zaferlerle ödeyebilirdim. İşte yarın çıkacağım paralimpik yüzme olimpiyatları bunun için bu kadar önemli. Artık bir uğraşım var. Oynayamadığım futbolun yerini yüzme sporu almış, normal bir hayat sürmenin şartının engelsiz bir insan olmak gerektiğini zannedip üzülmelerim de sona ermişti. “Normallik” insanın nasıl olduğuyla değil nasıl yaşadığıyla ilgili bir sorundu. Üyesi olduğum Omurilik Felçlileri Derneği de bir an olsun başarılarımı takip etmekten geri durmadı. Yaza bitireceğim eğitimimin ardından da hayatıma bir avukat olarak devam edeceğim. Ne benim, ne annemin ne de babamın düşündüğü meslek değil belki ama onların gözünde artık engelli bir avukat herkesten daha güçlü ve başarılı. Üstelik bir sürü de şampiyonluk madalyasıyla.

Omurilik felçlileri avukat olabiliyor, omurilik felçlileri yüzme şampiyonu da olabiliyor ve omurilik felçlileri yeniden âşık da olabiliyor. Gözde’yle kaybettiği mutluluğu Eylül’de bulabiliyor. İşte hayat böyle, bir yandan sizden aldıklarını isterseniz ve çalışırsanız gölge birer kanatla size geri veriyor. Göklerde pilot olarak bulamayacağım mavilikleri yüzme havuzunun mavi sularında telafi edeceğim. İzlemeye gelen tüm okul arkadaşlarıma, aileme ve Selim Abi’ye teşekkürümü vereceğim

mücadele ile göstereceğim. Ve tabi ki Eylül'e de...